

Moj najlepší přítel

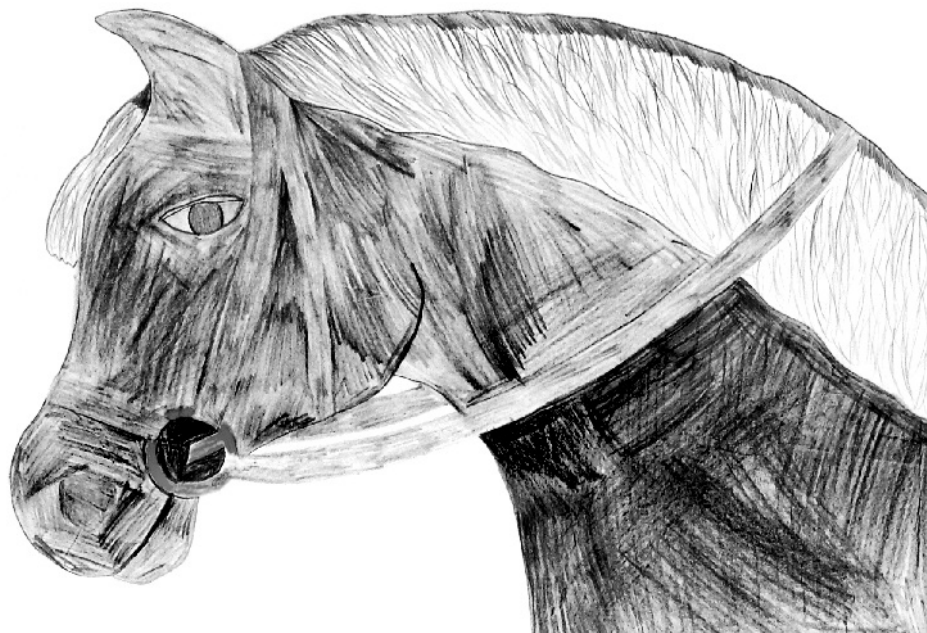
Almanach, který dnes držíte v rukou, je desátý v pořadí. Tolik let už uběhlo od vydání prvního útlého svazku. Děti, které přispěly do prvního z nich, už jsou dospělé a možná mají samy děti. Za ta léta se nám sešlo neuvěřitelné množství obrázků a vyprávění a my jsme s těžkým srdcem vybírali jen několik málo z nich, které se pak ocitly na stránkách naší publikace. Zasloužily by si to všechny. Do všech jste vložili fantazii a srdce.

Letošní Almanach by měl vyprávět o přátelství. Vypodobujete v něm své nejlepší kamarády jak slovem, tak obrazem, a pokud zrovna takového kamaráda postrádáte, alespoň o něm sníte, představujete si, jak by měl takový člověk vypadat. Někdy jsou to představy skutečně z říše fantazie, ale té jsme nikdy meze nekladli. Nechybí ani zklamání ze zrazeného nebo nenaplněného přátelství. Těm, kteří si užívají přátelského a důvěryplného vztahu přejeme, ať jim vydrží skutečně celý život. A ti prozatím osamocení necht' brzy najdou spřízněnou duši, opravdového přítele, který jim rozjasní dny všední i sváteční.

Vaše Městská knihovna Kopřivnice

Zuzana Kroupová, 8.C., ZŠ Dr. Milady Horákové

Jitka Hanzelková, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Můj nejlepší přítel

Mým nejlepším kamarádem se stal náš pes. I když si s ním nemohu povídat, dokáže mě rozveselit svými kousky. Vyskakuje, otáčí se a hlavně, když mám jídlo, snaží se mi je vyrvat z rukou. Je to fena. Jmenuje se Annie. Já jí říkám Eninko nebo Enuško podle toho, jestli je hodná nebo mě zlobí. Enuška je čistokrevný americký bígl. Je trojbarevná, základ bílý s hnědými a černými fleky. Měří 33 cm v kohoutku, proto není ani velká ani malá. Je to lovecký pes, ale není vychovaná k lovu. Poslouchat zrovna moc neumí, jen mého tatínka, ten ji drží zkrátka. Dostala jsem ji na vánoce před třemi lety. Naučili jsme ji spát venku v její boudě, kterou sdílí ještě s jedním pejskem. Toho jsme si přivezli letos z útulku, aby jim bylo veseleji. Od té doby je Eninka spokojená, poskakuje a radostně vrtí ocáskem. Chodím s ní i s druhým psem často do lesa, v létě s námi běželi podle kola na splav a tam se koupali. Mají z vody velkou radost. Každý den, když přijdu ze školy, přivítá mě Eninka za plotem radostným štěkotem. Je to můj nejlepší přítel.

Zuzana Kalusová, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Můj nejlepší kamarád

Mého nejlepšího kamaráda jsem poznal ve třech letech, první den v mateřské škole. Hned po prvních slovech jsme oba poznali, že z nás budou nerozluční kámoši na život a na smrt. První den jsme zažili už i hádku, a to o plyšového medvěda. Usmířili jsme se už ani nevím jak. A tak léta ubíhají a je tady škola. Ve škole to bylo bujné, on nebyl moc úspěšný, ale zato hodně snaživý. Prožívali jsme spolu mnoho chvil, krásných chvil. Z mého snaživého kamaráda se stal chytrý chlapec, který se dostal na gymnázium. A to nás rozdělilo! Od té doby jsem jej neviděl! Jen vím, že je z něj výborný hudebník. Škoda, že už spolu nejsme, je mi po něm smutno.

David Janík, 6.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Můj nejlepší přítel

Nejlepší přítel? To je otázka. Nejlepší přítel jsou silná slova, která neřeknete jen tak někomu. Popravdě, nejlepší přítel nejde ani napsat ani vyslovit, máte ho jen v srdci a napořád. Nějakou dobu jsem měla přítelkyni a myslela jsem si, že mě nikdy nezradí a bude vždy se mnou, ale po čase se ukázal pravý opak. Našla si jinou kamarádku a dělávaly věci, co my dříve. Pak jsem přešla na jinou školu a už jsme se neviděly. Od té doby nepovažuji jen tak někoho za přítele a dalo mi velkou práci si najít nového. V nové škole to bylo opravdu těžké, ale měla jsem štěstí. Teď děláme všechno spolu, chodíme nakupovat vánoční dárky, učíme se, prostě všechno. Jsem velice ráda, že jsem při hledání nového přítele neztratila naději. Každý z nás by měl mít v sobě plamen naděje a pokud tento plamen ztratí, tak by se měl snažit ho znovu zapálit a najít si nového přítele s velkým P.

Adéla Mechandžijská, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Můj nejlepší kamarád

Můj nejlepší kamarád? Nemusím ani dlouho přemýšlet, abych věděla, že je to hudba. Je to pro mě únik z reality. Jen si na uši nasadit sluchátka, zapnout discmana nebo MP3 a vnímat krásu hudby... Kdo chce pochopit hudbu, nepotřebuje ani tak sluch, jako srdce. Někdo si může říct, že hudba je naprosto zbytečná, ale přiznejme si, že když slyšíme píseň o lidském utrpení, ukápe nám slzička. Citlivým lidem ano... Když máte smutnou náladu, pustíte si svoji oblíbenou hudbu, ne? Hudba jsou moje zkušenosti, moje myšlenky, moje moudrost, můj život. Hudba mě drží nad vodou, když je mi zle.

„Přátele máme mimo jiné proto, aby nás podrželi, když se hroutíme.“

B. A. Russel

Judita Lörinczová, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Nikola Bzirká, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Moje kamarádka

Seznámím vás s mojí dobrou kamarádkou. Jmenuje se Javora, má 17 let a je z plemene český plnokrevník. Je tmavě hnědá a hřívu a ocas má černé. Na hlavě od kštiny až po nos se vyjímá zářivě bílý pruh. Donedávna bydlila u nás na jízdně ve Frenštátě, prodali ji však paní Monice do Frýdlantu.

Ale hezky popořadě. Neznám ji od narození, vlastně ji neznám skoro ani rok, ale i za tu dobu o ní něco vím. Když byla mladší, skákala závodně přes překážky. Dosáhla druhého nejvyššího stupně, který se u nás dá jezdit (140 cm). Vyhrála spoustu cen a moc ji to prý bavilo. Potom, ani nevím proč, ji dali na voltiž. To je gymnastika na koni. Tohle jí taky šlo. Byla spolehlivá a hodná. Se svojí skupinou vyhrála několik cen, ale moc ji to nebavilo a začaly ji z toho bolet záda. Když byla starší, učily se na ní jezdit děti. Měla je moc ráda a byla super učitel. Mimo jiných naučila jezdit i mne. Jeden den se klidně nechala pobízet, druhý den se nedala ubrzdít a třetí den byla hodná. Nejednou jsem z ní taky spadla, ale to mi jen prospělo. Když mě naučila pořádně jezdit, začali jsme se učit skákat. Vždy, když jsme zdolali první skok, byla jako tank, nedala se ubrzdít, ale většinou se mi to nějak povedlo. Pokaždé, když si vzpomenu na jedno naše cválání, musím se smát. Byly jsme se s kamarádkou projet na louce. Šly jsme krokem, to bylo ještě v pořádku. Po chvíli jsme měly klusat. Jakž takž jsem Javoru udržela za prvním koněm. Ale pak při cválání se nedala udržet a začala závodit. Rozběhla se jako tryskáč. No jo, ona musí být pořád první. My nahoře se sotva držíme, ale hlavně, že ty dvě staré kobyly se dobře baví. Dopadlo to dobře, všichni přežili. Javora už ale byla hodně stará, a tak si ji z dobré vůle koupila jedna paní, u které už může spokojeně žít. I když odešla, nikdy na ni ten, kdo na ní zkusil jezdit, nezapomene. Je to prostě výjimečný kůň.

Nikola Polášková, 8.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Můj nejlepší přítel

Nejlepší přítel? To je ten, co o mě všechno ví. Vždycky mi pomůže a má mě pořád stejně rád. To jsou pravidla, která se týkají lidí. Jenže já mám nejlepších přátel hodně, popisem všech bych si vypsala propisku. Proto popíšu věc, teda spíš prostor, který je pro mne velmi důležitý a který mám moc ráda. Je to můj pokoj. Když brouzdám minulostí, tak všechny velké problémy jsem řešila právě v mém pokoji. A všechny jsem vyřešila.

Čtyři zdi vymalované oranžovou barvou, polepené plakáty a obložené dřevem, mě vždycky uklidní a pomůžou. Hodně práce vzniklo na stole v mém pokoji, mnoho radosti jsem v něm prožila, také potoky slz, kameny smutku a těch problémů. Ale stále stojí i pod tíhou těch zážitků. Když se mu ale něco nelíbí, dá mi to pěkně najevo. Rádio na plné pecky přímo nenávidí. A víte, jak to poznám? Pokoj mi to dá najevo tím, že se celý otřásá, a já se bojím, že spadne. A to by byla škoda, teda pro mne. Zato nejradši má, když je pěkně uklizený. To se směje ode zdi ke zdi. Svůj pokoj mám ráda, pomáhá mi. Jiným způsobem, než živí tvorové, ale pomáhá a doufám, že ještě dlouho bude.

Petra Janíková, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Moje kamarádka

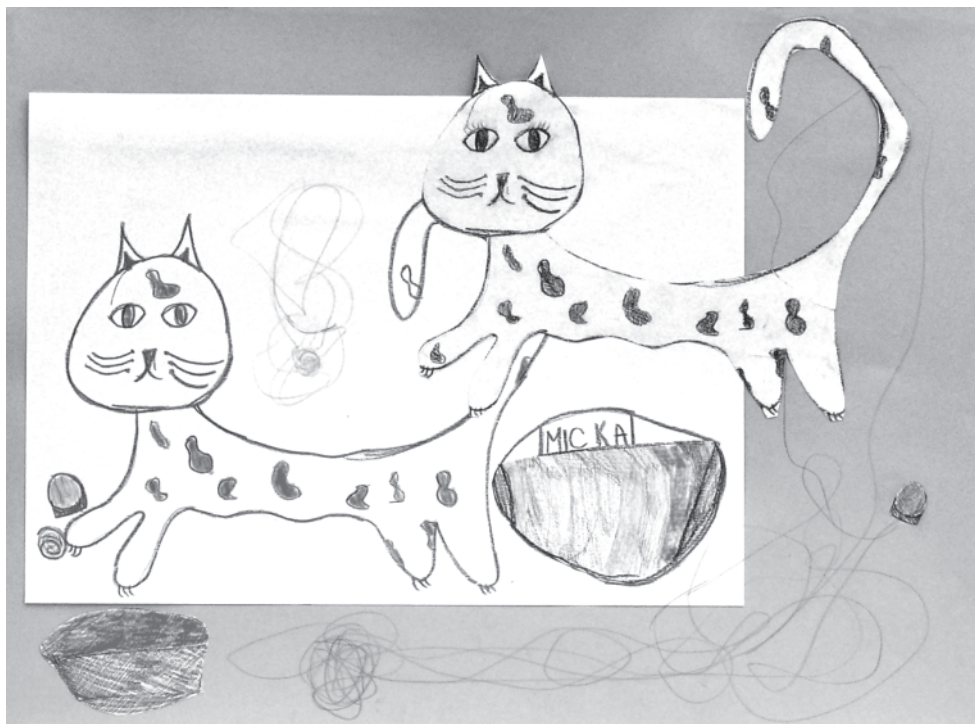
Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Lenka, je jí třináct let, chodí do sedmé třídy a bydlí v Havlíčkově Brodu. Poznal jsem ji na internetu jako Dambalu a už od prvních okamžiků jsme si velmi porozuměli. Postupně jsme o sobě zjišťovali mnoho informací a vyšly nám společné záliby, kterých bylo překvapivě mnoho. Lenka mi sdělovala celý průběh svého dne a já jí na oplátku psal totéž. Vyměňujeme si znalosti z našich oblíbených oborů mysticismu, spiritizmu a dalších takových tajemných věd.

Přestože jsme se ještě nikdy neviděli osobně, rozumíme si a máme si stále o čem psát.

Tomáš Jordánek, 8.A, ZŠ 17. listopadu

Jana Kříštková, 9.A, ZŠ Dr. Milady Horákové

Monika Mašíková, 3.B, ZŠ 17. listopadu

Můj nejlepší kamarád

Přestože jsem ještě toho opravdu nejlepšího kamaráda nepotkala, jsem si jistá, že mít někoho tak blízkého musí být nádherné. A když občas přemýšlím, jaké to doopravdy asi je, tak jsem si vytvořila ideální představu mého budoucího nejlepšího kamaráda.

V těžkých chvílích mě napadne, že ho potkám zrovna nyní, protože ho potřebuji. A když se nic neděje, tak si říkám, že to nebyl ještě ten pravý čas, ale brzy už přijde a přinese mi do života spoustu nového a nepoznaného. Myslím, že ho budu mít ráda jako vlastní rodinu, jelikož nejlepší kamarád se nedá nikým nahradit. Budu si ho vážit, neboť když už svou blízkou osobu najdu, nechci ji nikdy ztratit, protože vím, že už bych nikoho takového nenašla. Sice by někdo nový přišel, ale nebylo by to jako dřív. Bylo by to něco jiného a mělo by to zase své dobré a špatné stránky, ale nic nejde zopakovat tak, jak to bylo.

Až takového kamaráda najdu, tak jednou půjdeme do kina, jindy si zalyžujeme, zabruslíme, zajdeme na pizzu, na zmrzlinu, nebo jen tak do parku se projít a budeme si povídat o všem možném.

Strávíme spolu spoustu času, protože, jak se to tak říká, stane se z nás „nerozlučná dvojka“. Tento človíček, se kterým tohle všechno budu podnikat, ke mně bude upřímný, pomůže mi, když to budu potřebovat, bude mi důvěřovat a já mu to budu všechno s radostí oplácet. A jak všichni vědí, každý má i své špatné vlastnosti, a proto můj nejlepší kamarád je bude mít určitě také, ale ty dobré to napraví.

Martina Dlasková, 9.B, ZŠ 17. listopadu

Můj kamarád

Můj nejlepší kamarád je o rok starší než já. Známe se odmalička, chodili jsme spolu do školky. Pak jsme nastoupili každý na jinou základní školu, ale sešli jsme se ve škole tenisové. Později jsme oba dva reprezentovali tenisový klub Kopřivnice. Zažili jsme spolu opojnou chuť velkých vítězství i hořkost porážek. To jen upevnilo naše přátelství, protože on mě dokázal vždycky povzbudit a dodat mi sílu do nových bojů.

Můj kamarád je férový a čestný kluk, pokud vím, tak nikdy nikoho nepodrazil. A také jsem ho nikdy neviděl ubližovat slabším. Dobře se učí a pomáhá mi se školou. Mimo to má skvělou rodinu, jeho otec má rád sport a fandí nám.

Příští rok půjde na střední školu mimo místo bydliště, a tak řeší problém, jak skloubit sport a studium.

Vidím kolem sebe málo takových kluků jako je on, proto si velmi vážím našeho přátelství.

Jakub Marada, 8.A, ZŠ 17. listopadu

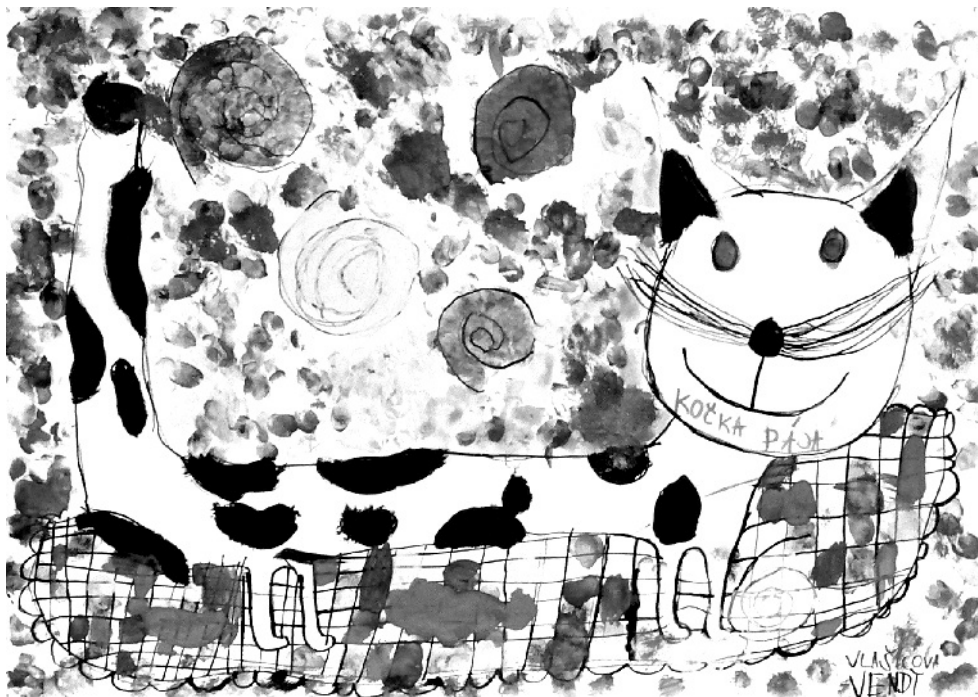
Můj kamarád

S Evou se znám už odmalička. Vyrůstali jsme spolu, a proto ji považuji za svou opravdu nejlepší kamarádku. Její zevnějšek působí velmi nápaditě a extravagantně. Její oblíbenou barvou je černá a její šatník se skládá z černých oděvů se zajímavými potisky. Hlavu jí zdobí černé polodlouhé vlasy s krátkou ofinkou. Na svůj vzhled velmi dbá. Mohla by se zdát trochu povrchní, ale uvnitř je to člověk se srdcem na pravém místě. Nikdy by neodmítla pomoc druhým. Je skromná a laskavá. Dává najevo své city, takže hned na první pohled poznáte, jestli je zrovna šťastná nebo uražená. Můžu si s ní o všem povídat a dokáže mi poradit. Má ráda pořádek, a tak má jistým způsobem pořádek i v životě. Není falešná a na upřímnost nedá dopustit. Stále hledá nové přátele, ale i lásku. Mám ji rád, protože mě vždy dokáže pochopit a povzbudit.

Danek Doan, 8.A, ZŠ 17. listopadu

Simona Drhlíková, 5 let, 1. SZUŠ Mis Music, o. p. s.

Vendula Vlašicová, 8 let, 1. SZUŠ Mis Music, o. p. s.

Můj nejlepší kamarád

Najít si opravdového přítele může být velmi těžké. Mně to také nějaký čas trvalo, ale myslím, že jsem našla osobu, kterou mohu považovat za svou nejlepší přítelkyni.

Potkaly jsme se minulý rok, ale mám pocit, že se známe celou věčnost. To, co s ní člověk prožije, na to prostě už nikdy nezapomene. Přesto, že se moc nevidáme, máme velmi dobrý vztah. I přes tu dálku se snažíme co nejvíce setkávat, a když to není možné, tak si pošleme dopis klasickou nebo elektronickou poštou. Společně podnikáme spoustu věcí. Kdybych je měla všechny vyjmenovat, budeme tu celý den.

Vzhledově si nejsme ani trochu podobné, ale vlastnostmi se moc nelišíme. O mně se říká, že jsem tichá, o ní také, ale když jsme společně, nezavřeme skoro vůbec pusy.

Jsem velmi ráda, že se mi připletla do cesty, protože bez ní bych se asi neseznámila s tolika lidmi a nevěděla, jak je poznat z té správné stránky.

Aneta Neuwirthová, 9.B, ZŠ 17. listopadu

Můj kamarád

Míšu jsem znala už od první třídy, po druhé třídě však přešla na jinou školu. Od té doby jsem na ni zapomněla. Nevidaly jsme se.

Před dvěma lety jsme se sešly na táboře, byly jsme v jednom oddílu. Hodně jsme si rozuměly a já měla dojem, že je super kámoška. Měly jsme toho tolik společného a natolik jsme byly ve všem zajedno, že jsem téměř zapomněla na ostatní. Po návratu z tábora jsme se scházely, ale stále méně. Míša se vždycky na něco vymlouvala a já ji nepoznávala... Mezitím, co jsem si dělala těžkou hlavu z jejího chování, jsem zanedbávala své opravdu dobré kamarádky. Pak mi Míša naznačila, že my dvě kamarádky nikdy nebudeme. Poznala jsem, jaká doopravdy je! Teď už si budu pamatovat: hledáš-li si nové přátele, nezapomínej na ty staré.

Veronika Vrtělková, 8.A, ZŠ 17. listopadu

Můj kamarád Mifi

M jako milý, I jako inteligentní, F jako frajer, I jako inspirace. To jsou slova, která se mi vybaví, když se řekne „můj kamarád“.

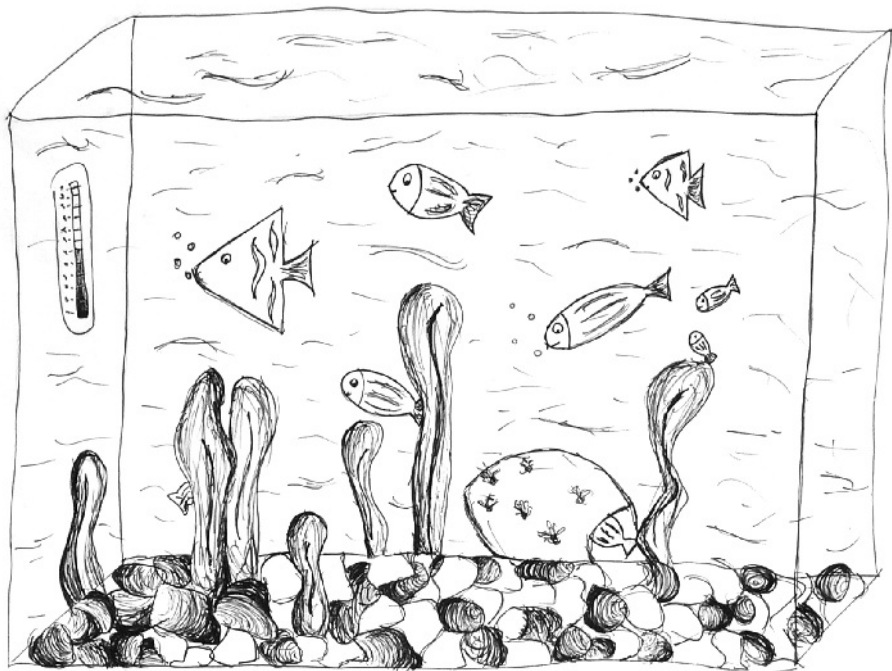
Mým nejlepším kamarádem je můj bývalý spolužák Mifi. Teď bydlím někde jinde než bych chtěl, ale přesto je Mifi mým kamarádem nadále. Je to obyčejný kluk, puberták, trochu trhlý, ale je s ním vždy zábava. Mifi je neuvěřitelně vtipný, kamkoliv přijde je vždy o zábavu postaráno. Je bankou na vtipy. Také se nikdy na nikoho, kdo potřebuje pomoci, nevykašle, vždy ho podrží tak, jako mě už mnohokrát. Když se na něho někdo usměje, desetkrát mu ten úsměv vrátí. Přezdívá se mu Mifi, protože jeho příjmení je Mífek a abychom mu nemuseli pořád říkat Mífku nebo Lukáši, tak mu říkáme jen Mifi.

Prožíváme spolu každou legraci, děláme rošťárny a neplechy, vyrážíme na kolech na různé dobrodružné cesty do lesa, k Lubině, nebo se jen tak bavíme někde na hřišti. Mifi se dobře učí, takže je i dobrým rádcem pro nesčetné množství domácích úkolů, které taky řešíme. Myslím si, že bych byl bez jeho pomoci ztracený. Jsem pyšný na to, když mě pochválí. Je mým vzorem. Doufám, že nám naše přátelství ještě dlouho vydrží.

Martin Švec, 8.B, ZŠ 17. listopadu

Henrieta Šadonová, 8. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Marie Janková, 8. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Kryštof Jochec, 8. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Lucie Kyselá, 7. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Můj nejlepší kamarád

Najít v životě nejlepšího přítele je mnohdy hodně těžké a namáhavé a myslím, že ti šťastlivci, kterým se to podaří, mohou být opravdu hrdí na to, že jim osud takhle přál. Já bohužel takové štěstí neměla, a tak pořád hledám, nebo spíš čekám, kdy se ten pravý přítel objeví. Kamarádů si za nějaký čas získáme spoustu a určitě mezi nimi najdeme i osobu, která nám k srdci přiroste nejvíc. S tou prožíváme strasti i radosti, pohodové chvíle zábavy, porozumění, ale i neshody. Já, a to jsem ráda, jsem našla i když ne pravého přítele, ale nejlepší kamarádku. Zná ji už delší dobu, a proto vím, jaká je a co od ní můžu čekat. Tak jako každý člověk má i ona své klady a zápory, ale i přesto jsem vděčná, že mi ji osud zavál do cesty. Není to sice ten typ člověka, na kterého bychom se mohli se vším obrátit, říct jí něco, aniž by to druhý den nevědělo plno dalších lidí. Taková není. Neumí uchovat tajemství, držení jazyka za zuby jí dělá značné problémy. Ale co na ní vážně obdivuji je to, jak se staví k různým problémům. V nejhorších chvílích neporadí, ale přesto pomůže svým smyslem pro humor a tím obrovským nadhledem, který v sobě má. Vždycky je nad věcí a to jí dodává takovou sílu nepřemožitelnosti, kterou v životě umí perfektně uplatnit. A díky ní to pociťuji i já. Za to jí děkuji. Nejspíš s ní nikdy nevybuduji vztah nejlepšího přátelství, protože k tomu nám oběma chybí jisté vlastnosti, které nasbíráme teprve v průběhu života, ale i tak si moc vážím toho, že ji mám, a toho, co spolu prožíváme coby nejlepší kamarádky. Mám ji ráda!

Markéta Novotná, 9.B, ZŠ 17. listopadu

Můj kamarád

Vždycky jsem si přál mít vlastní počítač. Konečně se mé přání splnilo a já jsem dostal k narozeninám od rodičů vysněný počítač. Hned jsem k němu zasedl a zkoušel, co všechno umí. Zjistil jsem, že to bude můj velmi dobrý kamarád. Nebylo, co by neuměl. Mohl jsem si přečíst, co se děje ve světě, co provedly celebrity, co kde nového vyšlo nebo si dokonce něco objednat po internetu a koupit. Tolik informací, jenom umět správně a rychle hledat. Ale nejužitečnější je, že si u něho můžu i hrát. Má stříbročernou barvu, tenký monitor, je výkonný a spolehlivý. Hodně mi pomáhá při výuce, poslechu hudby, vyhledávání informací a zpráv. Když jsem unavený, tak si zahraji různé hry, poslouchám hudbu nebo můžu chatovat. Je pro mne velmi důležité, že mi usnadňuje kontakt s kamarády a příbuznými v zahraničí i v mé nové vlasti, České republice. Jsem moc rád, že ho mám doma. Je to můj důležitý kamarád.

Dinh The Viet, 9.A, ZŠ 17. listopadu

Moje kamarádka

„Spi, synáčku, spi“. To mi vždy zpívala mamka, když jsem byla malá. A mamka je také mou nejlepší kamarádkou. Asi se ptáte proč?

Moje mamka je obvyklejší jako ostatní. Je jí 42 let, měří 153 cm a váží 56 kg. Podle mě a našich známých je moje mamka dobrosrdečná a starostlivá. Bez ní by doma ani v práci nebylo nic v pořádku. A že je dobrosrdečná, o tom svědčí to, že nikomu nedokáže nic odepřít, co má, to nám dá. Pomáhá mi někdy s domácím úkolem a vařením. Vždycky mi říká: „Holky se musí starat o domácnost“. I když taky se někdy hádáme, třeba kvůli domácímu úkolu nebo domácnosti. Mám ji ale ráda. Dala mi přece život. Když si s něčím nevím rady, vždycky sedí vedle mě a povídáme si. Pro mě je nejlepší matkou, učitelkou ale i kamarádkou. Naučila mě zodpovědnému životu a můžu jí vždy všechno říct.

Nguyen Thi Phuong Thao (Michaela), 8.B, ZŠ 17. listopadu

Kateřina Jalůvková, 6. B, ZŠ Emila Zátopka

Alena Zuzaníková, 2.B, ZŠ Emíla Zátópky

Moje nejlepší kamarádka

Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Kristýna, ale všichni jí říkáme Kiki. Bydlí v Kopřivnici.

Spolu nás seznámili naši rodiče na farním fotbale. Bylo nám asi 6 let.

Kiki má hnědé oči a dlouhé kaštanově hnědé vlasy, které nosí sepnuté do culíku. Také má hezký úsměv a štíhlou, středně vysokou postavu. Nosí sportovní oblečení. Je jí 13 let.

Kiki je velká srandistka. Ráda se směje a vypráví hodně vtipů. Je pohodář, ale někdy se chová „střeleně“. Taky je velmi upovídaná a mezi spolužačkami oblíbená. Mezi její koníčky patří kreslení a taneční kroužek. Taky ráda poslouchá hudbu.

Kiki je moje nejlepší kamarádka, protože je s ní legrace a dokáže mi zvednout náladu. Rády spolu chodíme do čajovny do Štramberka a na různé výlety. Při jedné naší procházce na Libotín jsme se ztratily. Po dlouhém bloudění jsme uviděly cestu. Vydaly jsme se rovnou k ní. Myslely jsme si, že to bude hračka, ale ukázalo se, že to je mnohem horší. Cestou jsme spadly do bahna, namočily jsme si boty v potoce a ve vysoké trávě nás honil pes. Nakonec jsme dorazily k té správné cestě a všechno dobře dopadlo.

Marie Janková, 8. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Můj nejlepší přítel

Můj nejlepší přítel je mé hříbátko Kejty. Je krásně světlehnědé barvy a tmavé hřívky. Je hodná a má ráda, když ji hřebelcuji po krku. Přes den ji pouštím proběhnout se do velké ohrady. Už se moc těším, až ji osedlám a vyjedu do přírody. S koněm se zažije spousta dobrodružství. Také budu trénovat na závody a doufám, že nějaké vyhraju. Kejty je můj nejlepší přítel, který mě nikdy nezahlavil.

Martin Bajer, 4. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Můj nejlepší kamarád

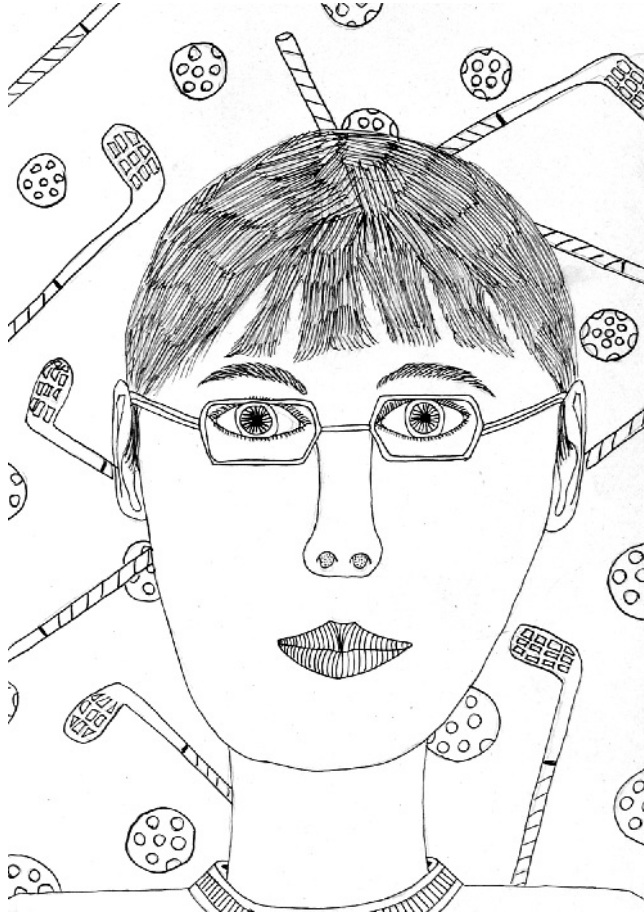
Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Anežka. Je hodná, milá, kamarádká. Líbí se mi na ní, že je věřící. Když si vzpomenu, co nám říkal pan farář, tak se prý máme kamarádit s těma, co chodí do kostela. Znamená pro mne mnoho. Vždyť je to moje kamarádka a já ji nechci ztratit. Znamená pro mne lásku a díky ní jsem pochopila, že i dyslektici mohou být také dobří kamarádi. Založily jsme si spolu klub, ale ještě nevíme, jak se bude jmenovat. Ale až vyrosteme, určitě z nás zůstanou dobré kamarádky. A teď vás zdravím i s Anežkou. Ahoj!

Veronika Kupčíková, 4. třída, ZŠ sv. Zdislavy

OnďeĽ Neuman, 5.A, ZŠ Emília Zátopka

Ondřej Pavlica, 6.B, ZŠ Emila Zátopka

Moje nejlepší kamarádka

Její jméno je Karolína, ale ve skautu jí říkáme Kari. Známe se od první třídy, tehdy jsme spolu seděly. Je vyšší, hubené postavy. Světle hnědé prameny vlasů lemují protáhlý obličej, ze kterého se na vás dívají modrozelené, milé oči. Drobné rty a nos, taky husté obočí, to je Kari. Je nesmělá a zároveň strašně bláznivá. Vždy má vše pečlivě připraveno. Hezky kreslí, zpívá a taky hraje na housle. Jak už jsem se zmínila na začátku, chodí do skautského oddílu a já taky. Chodíme společně ven, někdy i s našimi králiky, na táboře sdílíme jeden stan, jezdíme na výlety a nejrůznější akce. Jedna z nejlepších byl tábor... Každé ráno na nás čekalo ve stanu několik pavouků. Jelikož se jich Kari bojí, tak jsem je musela vytahovat já, teda jestli jsem nechtěla poslouchat pro ni typické vřískání. Znamená pro mě skvělou kamarádku, která mi naslouchá. Mám ji ráda taky proto, že vždy vymyslí něco, co mi zvedne náladu.

Daniela Lasotová, 7. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Můj nejlepší kamarád

Můj nejlepší kamarád se jmenuje Bertík. Je malý, zrzavý a je to hlodavec. Samozřejmě mluvím o křečkoví. Je milý, přítulný, roztomilý a má hodně energie. Znamená pro mě mnoho, týden jsem ho na rodičích prosila. Denně se s ním mazlím a hraju si s ním. Náš pes Rocky ho věčně očichává a zkoumá, co je zač. Chodím s ním také ven na louku. Někdy ho pustím, ale dávám si pozor, ať neuteče. Někdy s ním také chodím do Zverimexu kupovat moučné červy. Mám ho moc ráda. Mohu se mu svěřit s čímkoliv. Mám ho moc, opravdu moc ráda.

Jana Pongráčová, 5. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Nejlepší kamarád kamarádství

Kamarádství - tak to je jedna z věcí, které nejde posoudit objektivně. Když kamarády máš, vidíš to hodně růžově a když o ně přijdeš, zase je to moc černé. Proto to neposoudíš objektivně nikdy, i kdybys chtěl a moc se snažil. Každý si o sobě myslí, že je nejlepší člověk na světě a nedochází mu, že nejlepší lidé jsou malé děti, protože jsou vždy upřímné a neznají lež ani přetvářku. Zato přátelé tohle znají až moc dobře, problém je, že to poznáš pozdě, až když odhodíš masku, pod kterou se někdy dokáží skrývat i dlouhá léta, jen aby ti ublížili. V kamarádství si nikdy nemůžeš být jistý (stejně jako v životě). Neustále přicházejí nové a nové zkoušky, aby prověřily, co kdo vydrží a které přátelství vydrží déle. Třeba si osud otevřel sázkovou kancelář, kde se sází podobně jako u nás, jestli Harry Potter umře nebo ne.

Mnohdy bych chtěla žít v seriálu, tam je většinou konec jasný a postavy jsou buď černé nebo bílé. V životě a taky v kamarádství je tomu ale jinak, nikdo není černý nebo bílý. Všichni jsou takoví našedlí a jednají podle momentálních vjemů. Vlastně ve finále je důležitý jen člověk sám.

Až v dospělosti člověk jaksí dozraje, buďto vše zůstane při starém, nebo pak myslí víc na partnera a definitivně se upne na své děti, pro které udělá všechno, ať ho to stojí cokoliv. Pomalu docházím k závěru, že jako kamarád je nejlepší malé dítě, které ale musí hodně spát, nebo pes, křeček, morče, to už je jedno, nějaký zvířecí kamarád, který tě potřebuje a ty potřebuješ jeho.

Časem však přijde zas nějaký lidský kamarád, kterému budeš věřit a taky si myslet, že to vydrží věčně, ale omyl. Nic, na co si vzpomeneš, nic kromě minulosti nevydrží věčně, ani ty a tvé přátelství. Ovšem pamatuj, že výjimka potvrzuje pravidlo a doufej, že tou výjimkou se staneš zrovna ty a tvůj kamarád. Bez toho asi nikdy šťastný nebudeš.

Eliška Feixová, 9.B., ZŠ Emila Zátopka

Žaneta Hanigovská, 6.A, ZŠ Emília Zátópka

Radek Domitra, 4.B, ZŠ Emila Zátopka

Soška za nejlepšího střelce

Tuto sošku za nejlepšího střelce jsem vyhrál v březnu v Bojnicích, a to je na Slovensku. Zrovna jsme tam hráli Československou ligu.

Se soškou se vídám každý den, rozebíráme spolu třeba holky, házenou, školu a mnoho dalších věcí. Nikdy nic nikomu neřekne, protože je to věc, ale já ji беру skoro jako živého tvora. Vždycky, když mám jet na nějaký zápas nebo turnaj, dám jí před tím, než jedu, pusu pro štěstí. Když dostávám třeba ve škole špatné známky a mamka mi vynadá, tak si s ní povídám. S ní mi ani nevadí, že se musím učit. Je to takové zvláštní, když váš přítel je věc. Má to své výhody i nevýhody. Nikomu sice nic neřekne, ale musím za ni mluvit. Mám ji rád skoro jako člověka a doufám, že mi ještě dlouho vydrží a nerozbije se mi.

David Zima, 7.A, ZŠ Emila Zátópka

Můj nejlepší kamarád

Můj nejlepší kamarád je krokodýl Láďa junior. Když jdu do obchodu, tak ho vždycky vyvenčím.

Lidé se občas trochu leknou, ale nemají proč, je totiž ochočený a rád si hraje s míčem.

Krmíme ho třikrát denně, ale většinou ho krmí taťka. Já ho krmím málokdy, ale je to sranda.

S míčem si s ním hraju skoro vždycky já a taky se už naučil kousat pošťáky, kteří nosí účty (on to totiž pozná). A když jdu do školy, tak se na mě vždycky tak smutně podívá a když přijdu, tak skáče radostí. Když jezdíme na dovolenou, tak jezdí Láďa junior s námi, protože ho nikdo nechce hlídat. Je to můj nejlepší přítel, jen škoda, že je vymyšlený.

Vladislav Schwarz, 7.B, ZŠ Emila Zátópka

Můj kamarád, moje kamarádka

Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Tereza. Je to moje kamarádka od první třídy, ale známe se od čtyř let.

Má blond vlasy, velké modré oči a je asi 153 cm vysoká, je strašně podobná na svého tatku. Jsme nejlepší kamarádky, protože máme společné zájmy. Prožily jsme spolu spoustu zážitků, ale taky pár hádek, ale za hodinu dvě už jsme zase byly spolu. Mám ji ráda, protože se na ni můžu úplně ve všem spolehnout a ve všem mě podpoří. Chodíme taky spolu do spousty kroužků, například do aerobiku, tenisu a tanečního. Taky spolu jezdíme často na kole, chodíme na krytý bazén. Každý den jsme spolu a myslím si, že ani jedna bez sebe moc dlouho nevydržíme. Chodíme spolu ven, spíme u sebe a prostě jsme pořád spolu. Máme stejné nápady, ale některé jsou fakt děsné. Terka má doma chameleona a my ho pořád otravujeme, stříkáme na něj vodou, on to nemá rád. Máme rády stejnou hudbu a stejný styl oblečení. Terka je sem tam trochu urážlivá, ale to asi každý!

Terka je podle mě hezká holka a asi nejsem jediná, komu se líbí, protože má spoustu nápadníků. Terčino oblíbené číslo je 19, narodila se 19. 3. 1996 a je ve znamení Ryb. Když je Terka Ryba a já Štír, je poznat, že jsme skoro vodníci, ve vodě vydržíme klidně tři hodiny i více. V zimě pořád lyžujeme a jezdíme na snowboardu a na bobech. Často na sebe děláme obličej (ksichty), hrozně nám chutnají sladkosti: pendreký, kyselé bonbony a nanuky. Příští rok spolu pojedeme k moři! JUPÍ!

Veronika Vávrová, 6.A, ZŠ Emila Zátopka

Daniel Hrušovský, 4.B, ZŠ Emila Zátopy

Kateřina Rařková, 9.A, Zř Emila Zátopka

Obrázek na titulní straně:

Martin Žalmánek, 6.A, ZŠ Emila Zátopka

Obrázek na zadní straně:

Michaela Šrubařová, 10 let, 1. SZUŠ Mis Music, o.p.s.

Obrázek uvnitř obálky:

Denisa Veřmiřovská, 8.A, ZŠ Emila Zátopka

Vydala Městská knihovna Kopřivnice
jako svůj jubilejní desátý almanach dětských prací, 2007.
Příspěvky byly redakčně upraveny.

© Městská knihovna Kopřivnice, 2007